

3 книги "Листоноша-Земля"

Анатолій Кичинський

НАРОДЖЕНИЙ В СОРОЧЦІ

Зайшовши до хати,
якої давно вже нема,
шукаєш сорочку,
в якій народився,
з якої
не зовсім ще виріс,
адже після поклику:
— Ма!.. -
ще маєш можливість
не пустки торкнутись рукою.
Наповнивши вуха
куванням зозулі в гаю
і раптом збагнувши,
що нікуди більше спішити,
ти бачиш,
як мама
родиму сорочку твою
доточує днями,
які їй лишилося жити...

ПОЛІТ

Балансуємо руками,
щоб не впасти,
а здається,
що на бриючій польоті,
ледь торкаючись трави,
летимо. і твердь повітря
мирно в руки нам дається,
набиваючи собою
лопотючі рукави.

Летимо,
а наші тіні
нас хапають за підшви.

Летимо,
дарма що ноги
міцно в'яже нам трава.
Вже когось лише бажання
протриматися подовше –
лиш бажання бути з нами –
над землею ще трима.

На підйомі на крутому
забуваючи про втому,
пам'ятаючи притому
про ліміт
коротких літ,
поспішаємо летіти,
переконані у тому,
що усіх нас від падіння
зарятує лиш політ.

ВЕЛОСИПЕДНА БАЛАДА

Був той день золотим,
наче склянка травневого меду,
і тягучим, як мед,
був політ молодої бджоли.
І летіла навстріч
молоденькому велосипеду
та пора, у якій
ми дорослими дітьми були.
Оберталась земля,
і невтомно крутились педалі,
і під крила бляшані
повітря лягало туге.
І здавалось мені,
що до нас наближаються далі,
де на велосипеді
я кататиму тільки тебе.
Та мигтіли в колесах,
мов стрілки годинників, спиці,

і ставала все ближчою
невідворотна межа,
за якою тебе
"Мерседес" повезе до столиці,
а на крила бляшані
полізе голодна іржа...
Я здеру ту іржу!
Я здеру собі нігті об неї!
Я зітру ту межу!
Але гляну далеко вперед —
і побачу, як син мій
підходить до доньки твоєї,
і до них приліта
молодісінський велосипед.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО. "АВТОПОРТРЕТ ІЗ СВІЧКОЮ".

Намалюю себе зі свічею,
поки сонця на небі нема,
поки землю і душу пільма
чорнотою вкриває своєю.
Хоч самому собі присвічу
Хоч себе обнадію — і, може,
саме це мені і допоможе
на папері палити свічу.

І чим більше при ній серед ночі
зрячих гоїтиме собі очі,
тим скоріше у темних мине

сліпота, наче віра у Бога, —
і розвидниться їм ця дорога,
що веде через пекло мене.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО І ДІТИ-БАЙГУШІ

Папір, сепія.

Іранбеку Оразбаєву

У дверях ситої душі
голодні, босі, напівголі
казахські діти-байгуші —
дві долі крихитні і кволі,
а бути чесним — дві недолі, —
стоять і просять хліба-солі
у дверях ситої душі.

Не проганяй же їх, душе.
Вділи їм ласки, наче мати.
Збідній на зло, яким ти вже,
як і байдужістю, багата.
Побійся двері зачиняти.
Нехай благальні оченята
боліти вчать тебе, душе.

Мовчиш, душе?
Ну що ж – мовчи!
Проте затям собі навіки:
я все зроблю, щоб ні вночі,
ні вдень не застили повіки
очей, що болю вчать, мов ліки
здоров'ю вчать.
Від них утіки
даремні, хоч на гвалт кричи.

Ти хтіла в рай?
Терпи тепер
Оці розверсті в пекло двері,
котрі мій суд страшний відпер
на забороненім папері!
Ти, мов галерник при галері,
і згинеш при оцім папері,
хоч і карайсь, і кайсь тепер.

ПОСТІЛЬ

Вже моя постіль пилом припала...

Українська народна пісня
Як я без тебе
    довго не спала!
Вже моя постіль
    пилом припала.
Пилом припала —
    геть посіріла.
Я ж біля неї
    геть постаріла.
Щастя, якого
    мала замало,
теж, як та постіль,
    пилом припало.
Ласки у долі
    пізно молити.
Щастя — не постіль:
    не відбілити.
Як я чекала тебе
    хоч у гості!
Як я не спала,
    знає лиш постіль.
Як я для тебе
    м'яко стелила!
Зціпивши зуби,
    губи стулила.
Очі стулила —
    не розтулити.
Час мені постіль
    іншу стелити.
Ляжу і вкриюся в ній
    з головою —
і припаде моя постіль
травою...

РОЗКАЯННЯ БЛУДНОГО СИНА

О легковажні перелітні птиці,
чи вам дано збагнути до пуття,
що вороття нема без каяття,

як не буває грому без грімниці?

Така гірка розгадка таємниці
облудного солодкого пиття
жде всіх, у кого віра в вороття
висить останнім ґудзиком на нитці.

Засилена у голку патериці,
ця нить дороги — довга, як життя:
все тягнеться, мов кара за шиття —

шиття у дурні. Більшої дурниці
життя не зна. Мої вам співчуття,
о нерозумні перелітні птиці!

БІЛА ЗІРКА НА ЛОБІ ВОРОНОГО КОНЯ
Біла зірка на лобі вороного коня,
що мене засліпила серед білого дня,
над тривожним іржанням навшпиньки стає
виглядає-шукає сузір'я своє.

Виглядає-шукає і не може знайти.
І жене її в ніч дикий страх самоти.
І цілісіньку ніч її погляд блука
серед зір та сигнальних вогнів літака.

Наче метеорити, по дорогах нічних
пролітають машини, і знову на них
у стременах педалей життя обганя
білу зірку на лобі вороного коня.

Тож позаду в життя залишається луг,
де у небі трави мій товариш і друг
білу зірку на лобі узбіччям шосе,

наче краєм безодні, в майбутнє несе –

наче крапку над "і" між минулим і тим,
чиє полум'я теж перетвориться в дим.
І розтане той дим, і в сузір'ї Коня
чимсь до болю знайоме, спалахне зореня.

І загляне воно в опівнічне вікно,
тільки вже не мені нагадає воно,
як мене засліпила серед білого дня
біла зірка на лобі вороного коня.

Я лечу. Я горю. Я на попіл згорю.
Я хотів би когось нагадати зорю.
І нехай я впаду, і нехай мене тьма
непроглядними крильми відтак обійма —

та, коли покладуть в темну землю мій прах,
хай у мене, як сон, стане кінь в головах
і нехай наді мною білий світ розвидня
біла зірка на лобі вороного коня.

***

Ніч

сича виймає із дупла,
наче стогін з рота лісника.
Листя років, спалене дотла,
ледь ворухить пам'яті рука.

Скигнуть пес, нанюхавши біду.
З пальців лист останній вислиза.
На долоню всохлу та бліду
жолудева падає сльоза.

Наступа на вогнище пільма.
Ламань димом очі напува,
полум'ям рушницю обійма,
попелом патрони набива.

Вуха, прислухаючись до губ,
мов крізь вату вчують через мить,
як собака виє і як дуб
моторошно дошками скрипить.

ТИР

цілимось цілимось цілимось
в заячу шапку що вуха пригнувши
поки що морквою в тиші хрумтить
в лисячий комір що поки що в пошуках їжі
на білій долоні зимового поля
смертельний свій колір ненавидить
цілимось цілимось око примруживши
білці в самісіньке око ми цілимось
цілимось подих тамуючи

.
тиші в самісіньке вухо ми цілимось
лані в танок тонконогий
в миттєвий брунатний племінчик свічі
якою злітає нажаханий валюшень
цілимось цілимось дух перевівши
в сіре лататтячко качиноного виводку
в рік та озер незамуленість
у кровообіг морів океанів з яких
позавчора ми вийшли на берег
ми цілимось цілимось
у серцевини дерев із яких
ми на землю позлазили вчора
дерев чиї кільця річні
перешли на мішені ми цілимось
цілимось цілимось

ШИПШИНА

Машини,
машини,
машини,
і знову — машини.
І — начебто бритвою —
трасою загнана в кут,
наївна природа
червоним сигналом шипшини
усе ще надіється
їхній змінити маршрут.

Коротка зупинка,
і знову нашіптують шини
про те, як згоряє
в залізних легенях бензин.
І в кожній машині —
по зламаній гілці шипшини.
І кожна подразнює
погляди стрічних машин.

Мигтять мимо траси
Дерева беззахисно голі.
Вразливі тіла їм лахміття пороші вкрива.
І слово "шипшина"
всиха в пересохлому горлі.
Натомість у ньому
зволожені зійдуть слова:

Рослини і звірі,
Бувайте живі і здорові
і на виживання
не смійте втрачати надій!
За ваше майбутнє
ми кольору мертвої крові
в дорозі шипшиновий
будемо пити напій.

Ці наші машини –
і крила для нас, і вериги.
І хтозна, хто нас
від таких протиріч захистить.
Спасибі, шипшино,
за колір Червоної книги,
на світло якої
в машині людина летить.

Спасибі за біль,
від якого несила мовчати.
І хай не озлиться,
вколовшись до крові,
рука!
Якщо неможливо
життя від початку почати,
продовжити решту —
з червоного мусим рядка.

Майбутнє спочатку
почати не пізно ніколи.
І скільки б дарів його
я не тримав у руці,
вклади мені в неї
шипшинову ягідку, доле, —
якщо не на радість,
то хоч би на крапку в кінці.

***

...І все це в повітрі, густім, як бурштин,
де забальзамована втомою птаха —
немов допотопна комаха-невдаха
в неволі в одній із твоїх намистин.

І все це в повітрі, густім, ніби скло, —
аж важко летіти в огромі скляному
стрілі блискавичній, заломленій в ньому,

неначе у хвилі дніпровій — весло.

Так світить заломлений промінь весла,
неначе твій погляд у сіні!

Так світить
волосся твоє, найсвітліше у світі!
Так світиться щастя, що ти принесла!

І все це в повітрі, сутемнім від хмар,
в сутемряві проміж грімниць та скиданнями
риб фосфоричних, де начеб востаннє
просвічує тільце бджолине нектар.

І все це в су темряві проміж грімниць,
де перша дощинка, неначе причастя,
причетнює землю до вічного щастя,
і та, ніби жінка, лежить горілиць.

І все це в повітрі, що вже палахтить,
неначе кришталь, і грімниці на часі
галузяться в ньому, як тріщини в чаші,
з якої сочиться дощевна блакить.

Сочиться, мов світло твоє із пільми,
де нам вже несила вертатись до тями,
де раптом не стало повітря між нами,
і Бог його знає, як дихали ми.

БАБИНЕ ЛІТО

Вже бабине літо, а ми ще такі молоді:
І небо, і сонце, і вітер, і я, і Людмила.
Йдемо по калюжах — по їхній небесній воді,
що кожен травину від дотику вохри відмила.

Нагріта ногами та бабиним літом вода,
тихіша від себе, під нами лежить — не минає.
І я молодий ще, і ти ще така молода.
І кожному калюжу земля, ніби чашу, тримає.

І кожному ту чашу по колу пускає вона.
Йде обертом серце — і світ кружеля, мов дитина.
Вже бабине літо — пора молодого вина,
що теж відлітає за вітром, немов павутина.

І яблуко пада і землю цілує в уста.
І слід залишає на мокрій землі, мов коліно.
І слід той водою і небом у ній зароста.
І кожна травина те небо вітає уклінно.

І крапає з листя, і кола ідуть по воді.,
мов кільця річні в яблуневім податливім тілі.
Вже бабине літо, а ми ще такі молоді —
ще тільки вчимось пам'ятати літа відлетілі.

Ще все, як уперше.
Ще губи — в словах, як в меду, —
безсилі сказати про те, що зустрічна бабуса,
тобою милуючись, бачить себе молоду.
Чому ж я про це тобі навіть мовчати боюся?

***

Мов кісточка у вишні,
сьогоднішнє — в колишнім.
Мов кісточка в черешні,
сьогоднішнє — в прийдешнім.

Всихає моя вишня.
Прощай, моє колишнє!
Цвіте моя черешня.

Чолом тобі, прийдешне!

ДОРОГА ДОДОМУ -

пряма, наче мова,
що при написанні
береться в лапки, —
тернова,
нервова,
святкова,
спадкова -
до слова останнього,
до на півслова
відтворена
пам'яті ніг завдяки.

БІЛЬ

Телевежа і малесенька травинка.
Це між ними залягли твої степи.
Ненароком
на стебельце
наступи -
заболить тобі росинка, мов кровинка.

Пахне затишком сорочка твоя прана.
І чотири бережуть тебе стіни.
Наче п'яту,
телевізор
увімкни -
заболить тобі планета, наче рана.

* * *

Так голосно кує
зозуля ковалю.

Так голосно кує
ковальконю підкову.
Так голосно мовчать
уста устам: "Люблю".
Так голосно кричать
сичі у ніч бузкову.

Так голосно цвіте
під зорями бузок.
Так голосно під ним
об серце серце гупа.
Так голосно в росі
до нитки плащ промок.
Так голосно в ріці
об камінь хвиля хлюпа.

Так голосно шумить
ріка бережини.
Так голосно свистить
коса в зеленій плоті.
Так голосно земля
повторює: "Живи!"
Так голосно живеш
на неймовірній ноті.

Так голосно дзвенить
підкова на шляху.
Так голосно іржать
в моторі кінські сили.
Так голосно скрипить
антена на даху.
Так голосно гримлять
далекі небосхили.

Так голосно в печі
гудуть вогонь і дим.
Так голосно на ній

столітній дід бухика.
Так голосно дітей
бажають молодим.
Так голосно для них
у бубон б'є музика.

Так голосно не спить
колиска в головах.
Так голосно дитя
у мами плаче моні.
Так голосно сльза
вбива у віко цвях.
Та так, що давній біль
пригадують долоні.

ЗАКЛИНАННЯ

Нехай травинка наді мною,
пробивши камінь наді мною,
зелений пальчик свій тримає
на цій сторінці,
щоб недовго
її шукати довелося
усім, хто хоче повторити
услід за мною заклинання:

"Нехай же камінь наді мною
відкриті двері підпирає,
що в Дім Життя ведуть,
щоб вітер
ні перед ким не зачинив їх".

ПОДОРОЖНИК

Із Стасіса Йонаускаса

Лізе через підвалини, пальці ніг і колодязні цямри.
На подвір'ї здірявлює стежку, забуту сокиру чи пилку.
Тротуари руйнує і строфи класичного вірша
і лагідніє у затінку – хоч прикладай до рани.

Сонця бракує усім, а корінню його – тим паче.
Роси на нім випадають, і паморозь голову білить.
Довшають ночі і тіні від коминів і журавлів.
Гояться рани, коли розумієш: так і повинно бути.

Камінь холодне побіля комори. Сіра травинко дворів,
діти в машинах роз'їхались, рани – і ті в них залізні.
Куди ж це тонкий твій листочок наприкінці літа
лізе через підвалини, пальці ніг і колодязні цямри?

СТАРА АЗБУКА

З Юстинаса Марцинкявічуса

Так сина бавлять.
Так сіно косять.
Так тісто місять.
Так водуносять.

Так хліб молотять.
Так стіни зводять.
Так глину місять.
Так тин городять.

Так рани гоять.
Так мед спивають.
А так голосять.

А так співають.

Так меч гартують
заради волі
Так вершник скаче
назустріч долі.

Так мати з битви
чекає сина
Так на могилі
шумить калина.

ВИШИВАННЯ ХРЕСТИКОМ

Поема

Присвячую мамі
Замість епіграфа
Якщо дивитись довго на стіну,
така стіна глибокою стає,
і погляд проникає в глибину,
летить, летить, а дна не дістає.
І, змушений вертатися назад,
він на собі з тієї глибини
виносить пам'ять, збільшену стократ,
щоб знову відірватись від стіни.

* * *

Колихання землі.
Колихання води.
Колихання повітря.
Колихання вогню родового в печі.
Колихання душі.
Входить вечір в село.
Як вечірня зоря,
сходить пісня нехитра.
Сходить жито в степу.

Сходить сіль в Сиваші.
Сходить тісто в діжі.
Опускається ніч.
Підіймається дух кізякового диму.
Комин гудом гуде.
Роєм іскри летять
і зірками стають.
Важко ноги гудуть
про далеку дорогу свою несходиму.
Павуки-віщуни
у халявах чобіт
павутиння снують.
В сінях коник сюрчить.
В шибку б'ється мотиль.
В ночвах світиться льоля.
Вогник лампи цвіте.
Жовтим світлом на стіл
    осідає перга.
В серці голка стримить.
В пальцях нитка тремтить.
Чорну заполоч доля
засиляє всліпу,
і на білий рушник
чорний хрестик ляга.

Наче в тишу луна,
повертається час.
Навертаються сльози.
На глибокій стіні
спогадання висять,
мов картини без рам.
До загоєних ран
повертається біль,
наче після наркозу.
Натерпівшись, душа
відриває бинти,
що присохли до ран.

Колихання душі.

Колихання руки.
Колихання колиски.
Колихання двох тіней на стінах –
колиски і маятника.
Час по краплі сплива.
Крапля камінь довбе –
розлітаються бризки.
Це, напевне, від них
така вогка земля,
така мокра щока.

Крапля камінь довбе
і видовбує в ньому
глибокі дві дати.
Найгордіші слова
перед каменем цим
на коліна стають
від безсилля йому той тягар,
що на серці лежить,
передати,
на коліна стають
і надовго мовчанню себе віддають.

Крапля камінь довбе –
обліта зайвина,
залишаються жорна.
Прибуває вода.
Вічне колесо
крутить і крутить ріка,
кожна крапля в якій,
наче кожна хвилина в житті,
неповторна.
Обертаються жорна,
і сіється, білячи скроні, мука.

Сходить тісто в діжі.
Сходить жар у печі.
Сходить ряст біля хати.

Зелен-нитка тече –
    під хрещатим зелом
    тане сніг полотна.

Голуба протіка –
розцвітає услід їй
барвінок хрещатий
та ще біла стіна
розтуляє чотири пелюстки вікна.

Перехрестя віконної рами.
Стежок і доріг перехрестя.
Тоне в мареві даль
і, за пруг зовучи,
краєм світу страшить.
Страх у кров проника.
Але кровна земля
відливає перестрах.
Сірий тягнеться шлях.
І, як пам'ять його,
сіра тягнеться нить.

Сіра дратва доріг.
Сірий пил від чобіт.
Сірий вузлик на згадку.
Сіра грудка землі
вирушає у світ
у хустинці ляній.
І загадує степ
нескладну і непросту,
вже сиву загадку,
сіра грудка в якій
пада в рідну блакить
і щебече у ній.

Пахне димом солодким
дорога додому,
    хистка, наче кладка.
І від щастя жбурля

рідну землю у вузлику
в небо рука.
І витає в душі
нескладна і непроста
раптова розгадка,
навіть камінь в якій
в ріднім небі нагадує
жайворонка.

Хрестик жайворонка
все висить і висить
на невидимій нитці.
І не видно очам
провідної зорі,
що додому вела.
Нахилившись, душа
віднаходить її
в незабутій криниці,
без чиєї води
ні зоря не змогла,
ні душа не змогла.

Колихання зорі.
Колихання води.
Колихання коріння
незасохлого дерева.
стовбур якого
по крону в землі.
Колихання круг нього
чорнозему й глини,
піску і каміння.
Колихання душі
на його невидимім для ока
гіллі.

Пригинається отчий поріг.
Замикається коло
дверима.

В синій вузлик вікна
доля в'яже хрест-навхрест
небесний огром.
Доля голку бере,
й голка вушком своїм
слуха нитку незриму
між корінням і листям,
землею і небом,
гніздом і крилом.

Пахне хлібом земля.
Пахне сіллю Сиваш.
Пахне потом робота.
Сходить вечір на степ.
Нахилившись, чоло
шостим потом сплива.
Опускається ніч
і стирає з чола
краплі сьомого поту.
І, цілуючи хліб,
губи кажуть землі
найсвятіші слова.

Пахне мова м'яка
молоком материнським
і димом вітчизни.
Мерехтять небеса.
Налягає туман.
Залягає роса.
Ходить сон в головах.
Пахне сіном трава
і коханням пречистим.
Пахне тілом душа,
прихиливши душі
мерехткі небеса.

Одягає земля
золоту пектораль
опівнічного неба.
Золотими жаринами
тліють в курганах
жертвні вогні
і димлять полином.
І заходить в росу
гіркота полинева.
І – горенить роса.
І сивіє роса
на гіркім полині.

Піють перші півні.
На глибокій стіні
вітер тирсу колише.
Хмара небо вкрива.
Срібний місяць підкови
освітлює степ.
Мертва тиша стоїть.
Гостра голка іржання
прохромлює тишу.
Хилить голову кінь.
Свіжий горбик землі
під курганом росте.

Колихання землі.
Колихання пільми
і багаття нічного.
Осідає курган.
    Присідає вогонь.
Просихає щока.
Час по краплі сплива.
Крапля камінь довбе
і видовбує з нього
долю жінки, яка
    на кургані стоїть
    і на когось чека.

Сива нитка чекання
тремтінням зоветься:
снується – не рветься.

І ляга на рушник
не подоланий кимось,
посивілий шлях.

Сива нитка чекання
з надії і віри,
з любові снується.
І не менша любов.
І не менша клубок,
що у горлі застряг.

Піють другі півні.
Хліб сіда на черінь.
Розворушеним жаром
піч в обличчя пашить,
втомні очі ятрить,
в ночвах льолою багрить.
Доля голку бере,
й голка, пальця вколовши
незлим своїм жалом,
ціпеніє від згадки
про нитку, чий колір
на пальці горить.

На глибокій стіні
вітер попіл несе,
вітер крутить золою.
Ненажерну іржу
віддира від плугів
обгоріла земля.
Доля сіє себе
й кожне зерня своє
поливає сльозою.
Доля голку бере
й цівку власної крові
у вушко всиля.

Квітне мак у степу
і, кривавлячи даль,
крізь рушник проступає.
Запікається кров.
Час по краплі сплива.
Крапля камінь довбе –
і видовбує зірку,
Якої на жодному небі немає.
Це під нею життя
починає докупити
збирати себе.

Піють треті півні.
Сходить хліб у печі.
Сходить піна у ночвах.
Доля льолю пере,
і колиску гойда,
і співає котка.
І погойдуються
на сорочці нічній
двійко цяток молочних.
І на долин рушник
в білій нитці тече
білизна молока.

Крізь глибоку стіну
білий голуб летить
і тримає у дзьобі
і маслинову віть,
і пожовклий від часу
трикутник листа.
І – долає стіну.
І сіда на рушник.
І мовчить у жалобі.
І мовчанням своїм
він то голку, то нитку
про голубку пита.

Біла тягнеться нить –
і не видно, де сніг,
а де крила голубки,
хоч до голуба їй
вже подати крилом.
І вона – приліта.
І навпроти сіда.
І ніяк не дають
їм зійтися докупки
і маслинова віть,
і пожовклий від часу
трикутник листа.

Час листом шелестить.
Час водою шумить,
і нема йому спини.
В ночвах льоля росте.
І слова на вустах.
І сліди в спориші.
Час летить, аж свистить.
І глядить йому доля
то в очі, то в спину,
знай розплутуючи
всі нитки, що у вузол
сплелися в душі.
Розплітайтесь, нитки,
вам ще треба схреститися
на рушникові.
Сповідайтесь, нитки.
Буде чесним рушник
саме вам завдяки.
Хай не вплутаються
вам у сповідь хрещату
нитки випадкові.
Хай минають роки, —
не линяйте, нитки,
не порвіться, нитки.